

Đi Thăm Ba Nước Thái Lào và Cao Mên

Hương Dương txđ

Bài 5: Rời Sukhothai đi Chiang-Rai

Ngày hôm nay, ngày thứ 7 trong cuộc hành trình, đoàn chúng tôi sẽ giả từ Sukhothai để leo đồi núi đi tới Chiang-Rai, cuộc hành trình này sẽ cũng như hôm trước sẽ mất từ khoảng 6 tiếng đồng hồ, bà Ellen đã cho biết xe sẽ bắt đầu đi lên núi, những ai sợ say núi nên uống thuốc ngừa chóng mặt.

7 giờ 30 sáng hành lý đã được kiểm tra rồi đưa lên chiếc truck nhỏ để được chuyển tới khách sạn Le Méridien ở Chiang Rai. Chúng tôi sẽ ở đây hai đêm. Tôi đã nghe tiếng ten khách sạn này nên cũng thấy khoái vì chưa ở bao giờ. Sau đó chúng tôi lên chiếc xe đò và ra đi. Tôi cảm thấy hơi ngán vì sẽ lại phải ngồi năm sáu tiếng đồng hồ trên xe.

Xe rời Sukhothai bắt đầu theo xa lộ 12 đi hướng tây Bắc rồi bắt sang xa lộ 1054 để rồi tiếp tục đi hướng Bắc theo xa lộ 11 rồi 1. Đi chùng một tiếng rưỡi đồng hồ thì xe đi vào một thị trấn nhỏ rồi dừng ngay bên một con lộ để cả đoàn đi xuống thăm viếng một ngôi đền ở địa phương thị trấn Denchai gần Phrae. Từ trên xe chúng tôi đã thấy một tượng Phật nằm và một con vật quái lạ không lồ trông tương tự như một con gà tây. Đền này là ngôi đền duy nhất mà chúng ghé xem trên tuyến đường Suthokai - Chiang Rai. Tới Chiang Rai thì mới sẽ thăm một ngôi đền nữa.

Đền Phra That Suthon Mongkhon Khiri (tên của ngôi đền quái lạ này) là một ngôi đền tương đối nhỏ mới được xây cất, hiện vẫn còn tu bổ và mở rộng nằm trên con lộ chính ở phía nam đưa tới Phrae. Ngôi đền này có một tượng Phật nằm khổng lồ trưng ngay ngoài trời bên tượng một con gà mái vàng nhưng đầu lại là đầu voi với cái vòi dài thòng và cặp ngà coi thật lạ mắt.

Những ngôi chùa nằm trên một ngọn đồi phía sau bức tượng Phật. Chúng không ghé vào coi vì không có thì giờ nhưng nghe nói bên trong chứa nhiều vật cổ mang tính chất lịch sử và văn hóa và nhiều sách và tượng Phật quý. Ngoài ra còn có những giáo mác, vũ khí từ thời Vua Lanna, cũng như những dụng cụ âm nhạc cũng từ thời đó. Nghe nói ngôi chánh điện rất đẹp và được xây cất theo lối kiến trúc cổ truyền của Thái Lan với những nét điêu khắc thật sắc sảo. Rất tiếc chúng tôi đã không được vào coi và chụp hình.

Mặc dù đây là một ngôi chùa tân thời nhưng nó cũng đang tới coi – ít du khách biết nơi này và họ hỏi nhau trên Internet đường tới đó vì ai cũng coi tận mắt những hình ảnh kỳ lạ (con gà, những con lân trông đáng sợ, có rồng (?) trông có vẻ ma quái, v...v...) nhưng rất hấp dẫn, coi cũng thích, thỏa óc tò mò. Đền Phra That Suthon Mongkon Khiri trực thuộc tỉnh Phrae (cách đó 30 cây số) nhưng lại chỉ cách nhà ga xe lửa Denchai có 2 cây số mà thôi

Chúng tôi ở lại ngôi đền này khoảng nửa tiếng đồng hồ rồi mới lên xe đi tiếp. Xe chạy hai tiếng nữa, nhiều người nhắm mắt ngủ mặc dù đường núi nhìn cũng vui mắt. Tôi không buồn chụp hình vì nó cũng giống giống bao nhiêu con đường lên vùng cao nguyên với những con đèo quanh co xe chạy tuy bớt tốc độ nhưng vẫn còn khá nhanh làm mình chóng mặt thấy hồi hộp vì sợ. Thế rồi tới một thị trấn khá lớn, cả một vùng bằng phẳng mênh mông, xe đi hết đường phố này sang đường phố khác mà không một con dốc! tôi thấy lạ không hiểu tại sao trên Cao nguyên lại có những vùng giống như đồng bằng rộng lớn như thế. Chúng tôi dừng lại ở một nhà hàng khá sang trọng để dùng bữa trưa chung. Thức ăn đại khái vẫn mấy món như trước, cary Thái lỏng bọng nước như canh, rau đủ loại xào chung, thịt gà chiên ròn (deep fried), miến xào với rau và thịt gà thái nhỏ, xúp rau không thịt, cơm trắng, v... v... để trên một chiếc bàn dài ai ăn tới đó lấy, không có người hầu bàn trừ hai ba người đẩy xe đi lòng vòng bán nước ngọt và bia. Ăn xong cũng đã gần hai giờ, ai nấy lại leo lên xe đi tiếp. Đi chừng nửa tiếng thì xe dừng ở một quán cà phê bên đường phố của một thị trấn nhỏ khác để cho mọi người xuống uống cà phê trà và đi toilet. Quán cà phê đặc biệt bán đủ loại trà gói của Thái, ai cũng tò mò đứng xem, đủ thứ trà cả thứ trà sen cũng có. Vài người mua trà gói, người khác kêu bình trà ngói nhâm nhi bên một hồ sen trông cũng hơi thơ mộng. Bên cạnh là một tiệm bán tạp hóa và thực phẩm linh tinh chúng tôi không uống nước nên vào đó đi loanh quanh cho hết thời giờ.

Chừng nửa tiếng sau thì xe lại tiếp tục cuộc hành trình, lúc này đã hơn 2 giờ trưa, tôi đoán chắc cũng sắp tới Chiang Rai vì theo dự tính thì sẽ tới đó lúc 3 giờ, nhưng vì xe dừng ở nhiều nơi nên tôi nghĩ chắc cũng phải gần bốn giờ mới tới nơi được. Quả nhiên khoảng 3 giờ 30 thì xe tới ngoại biên Chiang Rai. Bà Ellen đã nói trước đó về một ngôi đền màu trắng thu hút nhiều du khách đến xem của một nghệ sĩ người Thái giàu có trong vùng. vừa kể xong thì xe tới nơi có thắng cảnh này. Ngôi đền nằm ngay bên đường phố bên một khu buôn bán có nhiều cửa tiệm đủ loại. Phía trước đền quay sang hông những nhà bên cạnh là một cái sân rộng lớn có cổng vào ngôi đền, hông đền chạy dọc theo vỉa hè có trồng một hàng những cây lớn. Quả nhiên đền này có một vẻ lạ khác thường vì nó trắng muốt gần như tuyết, không thấy có tháp chuông, không giống y nào những ngôi đền Thái cổ xưa.

Tên đền là Wat Rong Khun, đền này còn thường được biết đến bằng cái tên Đền Trắng (White Temple). Nó là một trong những đền được nhiều người tới thăm viếng nhất Thái lan vì nó lạ mắt, nó là ngôi đền duy nhất bên Thái được sơn toàn một màu trắng và trang trí bằng những mảnh thủy tinh nên bóng và lóng lánh dưới ánh mặt trời. Màu trắng ở ngôi đền này muốn tượng trưng cho lòng tinh khiết của Đức Phật, còn thủy tinh thì tiêu biểu cho những lời dạy sáng suốt của Ngài. Ngôi đền này do Chalermchai Kositpipat, một họa sĩ nổi tiếng Thái làm chủ và vẽ kiểu, cho đến nay nó vẫn chưa xong (dự đoán sẽ xong vào năm 2070, khi xong ngôi đền sẽ có chín ngôi phật đường, nếu kể luôn những tòa nhà hiện đang có bao gồm chánh điện, ngôi nhà chứa những di hài và di vật, thiền đường, nhà chứa các sản phẩm nghệ thuật và khu dành cho các sư sãi cư trú). Hơn nữa ngôi đền này đã bị hư hại khá nặng trong vụ động đất vào đầu tháng 5 năm 2014, lúc đầu tưởng phải dẹp luôn nhưng sau đó lại được Chalermchai Kositpipat, cho sửa sang làm đẹp lại. Ông này tin rằng ngôi đền ông xây để dâng Đức Phật sẽ giúp ông có được cuộc sống vĩnh cửu (Immortal life)

Wat Rong Khun được Chalermchai Kositpipat, một họa sĩ sinh trưởng ở Chiang Rai mua lại từ một ngôi đền sụp đổ bị bỏ hoang bằng 40 triệu baht tiền túi, ông phá đi, xây cất lại để làm thành một thiêng đường và Phật đường làm nơi dạy Phật pháp, Phải mấy chục năm sau ông mới hoàn thành. Năm 1997, Wat Rong Khun bắt đầu cho công chúng vào lễ bái, thăm viếng miễn phí.

Ngôi đền này nằm trên đường Phahonyothin, cạnh quốc lộ 1, cách thành phố Chiang Rai khoảng 15 cây số. Từ trung tâm thành phố tới đó, đi taxi mất khoảng 300 baht, đi loại xe bus mất 20 baht một chuyến, còn nếu đi nhiều người, thuê một xe bus nhỏ màu xanh (songthaew) cũng chỉ mất 300 baht.

Sau khi thăm ngôi đền xong, chúng tôi về khách sạn Le Meridien ở Chiang Rai. Khách sạn rộng lớn và rất đẹp nằm trên một ngọn đồi thấp trong một khu vực ở xa trung tâm thành phố. Lối phục vụ tại khách sạn này rất lịch sự, phòng ốc rất sang và thức ăn trong nhà ăn ngon và có nhiều món khác nhau. Đi hết chuyến du hành này, chúng tôi có nhận xét là Le Meridien ở Chiang Rai là khách sạn tốt đẹp nhất, đáng trở lại nghỉ mát nơi đây.

Về Chiang Rai:

Chiang Rai, thành phố Thái ở tột đỉnh phía Bắc của Thái Lan ở một cao độ 1150 ft (so với Dalat 4900 ft) nằm ở lưu vực sông Kok (Kok river), gần dãy núi Khun Tan. Thị trấn này là nơi có những con lộ đưa tới Lampang ở phía Nam, tới Miến Điện (Myanmar/Burma) và tới Lào (Laos) ở phía Bắc. Chiang Rai cách Bangkok 530 mi về phía Bắc, cách Chiang Mai 120 mi về phía Tây, cách Mae Sai (thị trấn ở vùng tam biên – Thái Lào Miến Điện - chúng tôi sẽ đi thăm vào ngày hôm sau) 39 mi về phía Nam. Muốn đi Chiang Daen thị trấn Lào bên bờ sông Mekong (chúng tôi cũng sẽ đi xem ngày hôm sau), phải lái xe 37 mi về hướng Đông Bắc.

Chiang Rai là trung tâm buôn bán gỗ teak, cà phê, và gạo. Chiang Rai (có tên là Mueang Chiang Rai) được thành lập bởi vị vua Mường Mangrai vào năm 1262 và đã là thủ đô của triều đại Mangrai nhưng sau này đã bị Miến Điện chiếm cư trong suốt mấy trăm năm. Đến năm 1786, Chiang Rai đã biến thành một chư hầu của Chiang Mai. Nước Siam đã xâm chiến Chiang Mai vào năm 1899 và Chiang Rai trở thành một tỉnh của Thái Lan vào năm 1933.

Chiang Rai ở trong vùng đồng bằng phủ lớp phù sa nên màu mỡ nơi nhánh sông Mae Kok của giòng sông Cửu Long chảy qua, con sông này chạy phía Bắc thị trấn và chảy về hướng Đông cho tới thị trấn Tha Ton của Miến Điện rồi nhập vào sông Cửu Long cách đó 25 mi. Một nhánh của sông Kok chảy ở phía Nam của Cheng Rai. Địa thế của vùng này bằng phẳng với đôi ba ngọn đồi không cao lắm, tuy nhiên nếu đi về hướng Tây và Tây bắc thì tới vùng cao nguyên nơi những bộ tộc Mường (Mông?) và Thái Trắng sinh sống trong những ngôi làng, giống như nơi vùng Pleiku Kontum ở Nam Việt Nam mình. Đi nghỉ mát ở Chiang Rai, nên tránh đi mùa mưa từ tháng tư cho tới tháng 10, tuy nhiên nhưng tháng ấy khí hậu mát hơn. Thời tiết nóng từ từ cho tới tháng Tư, khi chúng tôi ở Chiang Rai nhiệt độ đã lên tới 30 độ C.

Để kết thúc, xin kể đôi giai thoại liên quan tới Chiang Rai: Năm 1432, trong triều đại Mangrai kéo dài từ 1402 tới 1441, dưới thời vua Sam Fang kaen, người ta đã tìm được bức tượng Phật Ngọc Xanh (Phra Kaeo – Emerald Buddha) là bức tượng Phật được quý trọng nhất tại Đền Phra Kaeo ở Chiang Rai khi một cơn động đất làm chẻ một ngôi Phật đường – nơi để những di hài của đức phật – (stupa / chedi) ra làm hai. Bức Phật Ngọc Xanh khi đó được chôn giấu trong Phật đường đó từ lâu mà không ai biết. Một giai thoại khác lại kể rằng bức tượng Phật Ngọc Xanh đã được bao một lớp bùn bên ngoài để tự che đậy, không để kẻ gian vào ăn trộm đi. Đến khi có cơn động đất thì lớp bùn bên ngoài vỡ ra để lộ phần bên trong bằng thứ ngọc quý. Xin nói thêm rằng sau đó bức Tượng Phật Ngọc Xanh được chuyển tới Chiang Mai và bây giờ nó được để tại Wat Phra Sri Rattana Satsadaram tức Wat Phra Kaew (Temple of Emerald Buddha) tại Bangkok. Nói về bức tượng này khi chúng tôi ở Luang Prabang, nơi cũng có một đền Lào có bức tượng Phật Ngọc Xanh, thì anh chàng tour guide kể rằng xưa xưa xưa xưa thì Lào có hai bức Tượng Phật Ngọc in hệt nhau, một bức bị Vua Thái khi sang chinh chiến ở Lao đã cướp mất một tượng đem về Thái Lan, sau này Lào cố đòi lại nhưng Thái Lan không trả. Không biết chuyện này đúng hay sai.